

הפעמון בהר

איש עני, חסר עבודה הגיע לעיר קלן בצפון גרמניה, בתקווה ששם יוכל למצוא פרנסה כלשהי. הוא עמד בכיכר השוק ושקל ממי לשאול עזרה. היה ללא פרוטה בכיסו, רעב וחסר מחסה, רק עם מקל בידו ועליו חבילת חפצים קטנה. פתאום ניגש אליו איש זקן, מלוכס בהידור ובעל זקן לבן וארוך.

"מקל שלך נראה רציני ביותר" אמר הזקן. המסכן לא ידע מה רוצה האיש ממנו וענה "מה איכפת לך מקל שלי? תרצה אולי לקנות אותו?" "לא, לא" ענה הזקן "אבל אם תוכל להגיד לי מאין הוא, אוכל לעזור לך. אני מכיר את סוג העץ הזה. עץ כזה גדל רק בעמק וולסברג, אך אינני יכול למצוא את מקומו בעצמי. אולי תוכל להגיד לי איפה הוא?"

"זה אוכל לעשות, אך אוכל ומקום לינה לא יביא לי הדבר, אדוני" ענה העני.

הזקן צחק ואמר "אם אתה מכיר את המקום, לא

תישאר עני זמן רב. תחת העץ הזה מוטמן אוצר, אותו אני מחפש כבר שנים."

האיש העני חשב שיותר גרוע כבר לא יכול לו להיות. הזקן הטיפש הזה אולי יעזור לו לפחות למצוא מקום לינה. "אדוני" אמר "אם תדאג לי למקום לינה ללילה ולארוחה קטנה, אוכל להוביל אותך מחר למקום בו גדל העץ שממנו לקחתי את המקל."

"מסכים" אמר הזקן והוביל את העני לביתו. הבית היה מסודר ויפה ולאיש המסכן נראה כי זה ביתו של קוסם כלשהו. אבל הוא היה רעב מאוד וגם העייף, ולא היה לו איכפת הדבר. אחרי ארוחה טובה הוא נשכב במיטה ונרדם חזק.

בבוקר העיר אותו הזקן, כיבד אותו בארוחת בוקר טובה ואחר כך עלו שניהם על כרכרה ויצאו לדרך. בעמק וולסברג האיש העני הוביל את הזקן לעץ שממנו חתך את מקל ההליכה שלו.

"טוב" אמר הזקן "זה המקום הנכון. הנה לך את ושנינו נתחיל לחפור כדי למצוא את האוצר." הם התחילו בעבודה ואחרי חפירה במשך זמן מה

נתקלו באדמה קשה וסלעית.

"אדוני, כאן אי-אפשר יותר לחפור" אמר העני "אני מרגיש באבן שטוחה."

"טוב, טוב" ענה הזקן "זהו בדיוק מה שאני מחפש." הם חפרו סביב האבן ושם גילו לוח גדול מאבן שחורה, אם ידית באמצע.

להוראת הזקן הבחור העני משך את הלוח בכוח ותחתיו ראה פתח כניסה לעומקו של ההר.

כעת אמר הזקן "בוא עכשיו ותמלא את כיסיך בזהב ואבנים יקרות, ולי יש כאן תרמיל בשביל זה."

הזקן לא הדליק כל אור ועם קצת חשש בלב ירד הבחור אחרי הזקן לתוך המעבר החשוך. אך

להפתעתו ככל שהם התקדמו כך הדרך נעשתה מוארת יותר ובסוף הם הגיעו לאולם תת-קרקעי ענקי בו זהר אור כחול.

בתקרה תלוי היה פעמון זהב גדול שהגיע כמעט עד הארץ. כאן לחש הזקן לבחור "אם חייך יקרים לך, מוטב שלא תיגע בפעמון הזה."

בזהירות הם עברו סביב הפעמון ואז ראה הבחור העני כמה גדול האולם. מסביב עמדו מיטות ועליהן

לאין ספור חיילים. כולם לבושים במדים שונים, עם נשק ישן, קסדות, כובעים משונים וסמלים שהאיש לא ראה עוד כאלה.

במרכז האולם, עמדה במה ועליה שכבו שרי צבא, כולם בציוד מלא. המפואר ביותר ביניהם לבש שריון זהב, היה לו זקן ארוך, כתר מלכות על ראשו ובידיו חרב ענקית עם אבן יקרה בידיית. וכולם נראו ישנים.

ליד הבמה מונחים היו חפצי זהב והזקן התחיל למלא בהם במרץ את תרמילו.

"מי אלה?" שאל העני את הזקן. "אינני יודע" ענה ההוא "קיסר כלשהו והחיילים שלו. כל פעם שחייל אחד מת, הוא מגיע הנה. כשיגיע זמן כולם יתעוררו, יעלו על פני האדמה וילחמו במלחמה גדולה כדי להקים ממלכה אדירה. אבל הדבר לא צריך לעניין אותנו. מלא את כיסך ונחזור. רק אל תיגע בפעמון כי אז יקרה לנו אסון." הזקן התחיל לחזור והעני הלך אחריו דרך שורות החיילים.

אך פתאום עצר. מה זה? הוא ראה את אביו שוכב

בין החיילים, ואת אחיו לידו ועוד ידיד ובחור שכן.
הם כולם לא חזרו מהמלחמה האחרונה ושכבו
ישנים כאן.
הו! אילו יכול היה עוד פעם להביט בעיניהם. לבו
נמשך אליהם אלא שהזקן עמד כבר על המדרגות
המובילות החוצה והאיץ בו. אבל אז חשב "אפילו
אם יחזיקו אותי כאן, בכל זאת אעיר אותם!" הוא
לקח קורנס ענק שמונח היה בצד, ודפק בפעמון.
צליל הפעמון נשמע חזק באולם. בכל האולם
התעוררו החיילים ואחזו בנשקם. קול אדיר נשמע
שואל "מי דפק בפעמון? האם הגיעה כבר שעתנו?"
הזקן על המדרגות הסתובב בפחד גדול כבר
בהישמע הצליל הראשון וקרא "לא! לא! תמשיכו
לישון, עוד לא הגיע היום!"
אבל הקול האדיר המשיך "קיסר ברברוסה
תתעורר! יחי הקיסר ברברוסה!"
והקיסר קם בשריון נוצץ והכתר שלו הבריק
למרחק. אך הוא קרא "המשיכו לישון, לוחמים שלי.
עוד לא הגיע הזמן שלנו. עדיין העורבים מתעופפים
מעל ההר. רק מחפשי זהב היו אלה שהעירו אותנו.

הבוקר שלנו עוד לא זרח."
וכשהקיסר אמר זאת החיילים נאנחו ונשכבו שוב.
הבחור העני ראה עוד איך אבא שלו ואחים וידידים
מחייכים אליו, ואחר כך נרדמים שוב.
הזקן סחב אחריו את העני במעלה המדרגות,
וכשרק הספיקו לצאת לפני הקרקע, ההר נסגר
ברעש גדול.
"איכשהו הצלחנו לצאת. מזל שיכולתי לקחת אתי
את התרמיל" אמר הזקן. אך כשהוא פתח אותו
ראה שכל חפצי הזהב הפכו לברזל חלוד, והאבנים
הטובות לחצץ. אלא שהבחור העני החזיק עדיין
בידו את הקורנס, וזה היה מזהב טהור. נתנו לו
אותו במתנה האהובים שלו שמתחת האדמה, כדי
שלא יסבול יותר מעוני.